

[Krag.]

udsætninger, selvfølgelig i nøje Samarbejde med de Institutioner, som tager sig af Forsørgelsesvæsenet her i Storbyen. Men lad hele Hjelpeaktionen overfor saadanne Personer tage Sigte paa ikke at bevare dem gennem en ringe daglig Hjælp fortsat i Hjemløshedstilstanden, men at hjælpe dem paa Fode og paa ny faa dem i Arbejde.

Derimod alle de andre, de, der har noget at skjule, hvis Hjemløshed skyldes, at kun paa Landevejen og gennem Betleri i Aften-timerne i Huse og paa Gader kan de unddrage sig Konsekvenserne af Handlinger, de har begaaet — jeg siger, lad dem komme ind, under den Forsorg, som er indrettet for dem. Er de arbejdssky, saa lad os sørge for, at der tilvebringes Tvangsarbejde for dem, saaledes at de kan overvinde den for dem saa ulykkelige Tilstand, og hvis de har noget udestaaende med Samfundet, bør en Opgørelse finde Sted.

Derfor har det ogsaa undret mig lidt, at den højtærede Minister har indtaget en saadan Stilling til Alimentantspørgsmaalet, som han har. Det er ikke længere siden end ved Slutningen af Debatten om Socialreformen, at den højtærede Minister gav en Skildring af, hvorledes han opfattede Alimentanterne, og det har jo ogsaa været, kan jeg sige, et staaende Emne paa de forskellige landsomfattende kommunale Organisationers Generalforsamlings Dagsordener, hvorledes Kommunerne skal komme dette Onde til Livs, faa sikret, at Alimentanten efterspores, at der gøres, hvad gøres kan, for at tvinge ham til at præstere sine pligtige Ydelser, og hvor intet andet hjælper, at han da hensættes til Afsoning. Ministeren gav en overordentlig drastisk Skildring af den Ulykke, som disse Personer bringer over mange Hjem og over Samfundet, og for ikke saa lang Tid siden har ogsaa saa vidt mig bekendt den højtærede Justitsminister rettet Henstilling til Politimestrene om at gaa kraftigere frem med Forholdsregler overfor disse Personer. Men nu, naar Talen er om denne Hjælp, publiceres det for alle de Herrer, at saa længe de modtager den, er de egentlig hellige og ukrænkelige.

Nu ved jeg vel, at der siden 1925 har været Bestemmelser om, at der bør tages Hensyn til, om Arbejdsløshed er Aarsagen til, at de vedkommende Personer er ude af Stand til at betale de Bidrag, hvortil de er pligtige; men det maa dog forstaaes saaledes, at her er Tale om det, jeg kalder den legitime Arbejdsløshed, den, der er under en vis Kontrol, og ikke om den Arbejdsløshed, som man i Almindelighed møder i denne

Kreds af Alimentanter, en Arbejdsløshed, der udelukkende foraarsages ved Bestræbelser for at unddrage sig de Forpligtelser, som paa hviler dem. Men for at en saadan De-ling af de hjemløse Personer kan finde Sted — og jeg mener, at Hr. Perregaard har fuldkommen Ret i, at den bør finde Sted —, kræves der Legitimation, kræves der Kontrol, og en saadan maa tilvebringes saaledes, at man ikke blot støtter gennem dette Foretagende den enkelte i hans Interesse i at opretholde Livet, men ogsaa støtter og gavner Samfundet ved at bidrage til en Ordning af Hjemløshedsproblemet, der i de senere Aar, som sagt, har antaget ret betydelige Dimensioner.

Hertil hører efter min Mening ogsaa, at man i højere Grad kommer ind paa Arbejdspligten, Kravet om Arbejdsydelse som Betingelse for Hjælp til det store Tal af saadanne Personer. Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, om Ledelsen af den Hjelpeaktion, der er startet i denne By, og altsaa ogsaa den højtærede Minister, har sin Opmærksomhed henvendt paa Muligheden heraf. Jeg skulde tro, at man meget hurtigt ved at gaa i Forhandling med Kommuner og Institutioner om Tilvebringelse af Arbejdsmuligheder for de paa-gældende maatte kunne faa etableret det fornødne Arbejde som Betingelse for Hjælpen. Og det er netop *Arbejde*, de vedkommende kræver i disse i ikke synderlig høflige Vendinger affattede Proklamationer, som i de senere Dage er udsendt fra Hjemløse-Moderne. I disse vender man sig netop imod at skulle være tvunget til at modtage Understøttelse og kræver Arbejde, og derfor synes jeg, at det maa være en Pligt overfor disse Mennesker at tilvebringe saadant Arbejde, selvfølgelig af ganske primitiv Karakter, f. Eks. Stenslagning, Brændeskæring og andet lignende, tilvebringe saadant Arbejde, naar Kravet derom er rejst. Offentlige Institutioner, Kommuner og Stat, har jo i høj Grad Brug for saadanne Varer, og Muligheden for at etablere saadant Arbejde synes mig derfor at være ganske nærliggende.

Om Lovforslagets Enkeltheder skal jeg for øvrigt ikke sige mange Ord. Jeg skal ikke følge det ærede Medlem Hr. Einer Jensen, den socialdemokratiske Ordfører, ind i en almindelig Debat om denne Sag. Jeg ser med Betænkelighed paa Lovforslaget af flere Grunde. For det første ophæver det jo i § 1 alle de begrænsende Bestemmelser, som Arbejdsløshedslovgivningen indeholder med Hensyn til Adgangen til Understøttelse, Refusion fra offentlige Kasser og